

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Šrédlové a soudkyň Mgr. Soni Burešové a Mgr. Alice Žáčkové v právní věci

žalobce:

██████ V ████████ Š ████████ narozený dne ████████
bytem ████████

proti
žalované:

Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o zadostiučinění nemajetkové újmy; k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 21. 7. 2017, č. j. 43 C 45/2015-224,

takto:

- I.** Rozsudek soudu I. stupně **se mění** tak, že se konstatuje, že vyvěšením zkráceného písemného vyhotovení rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2013, č. j. 4 Ads 126/2012-46, na elektronické úřední desce Nejvyššího správního soudu v období nejméně od 26. 2. 2015 do 27. 4. 2015 bylo porušeno právo žalobce na ochranu soukromí.
- II.** Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení před soudem I. stupně a před odvolacím soudem částku 2 100 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Beránková.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zadostiučinění v podobě konstatování porušení žalobcova práva na soukromí (výrok I.), a uložil žalobci povinnost zaplatit žalované náklady řízení ve výši 900 Kč (výrok II.). Soud I. stupně takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal zadostiučinění nemajetkové újmy vzniklé žalobci nesprávným úředním postupem Nejvyššího správního soudu spočívajícím ve zveřejňování osobních údajů žalobce a skutkových okolností žaloby v řízení o kasační stížnosti vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 4 Ads 126/2012 na adrese http://www.nssoud.cz/files/SOUDNI_VYKON/2012/0126_4_Ads_1200046S.pdf po dobu delší než 14 dnů. Nesprávným úředním postupem bylo dle žalobce nezákonně zasaženo jeho právo na ochranu soukromí a právo na informační sebeurčení, když byla rovněž vyražena žalobcova příslušnost [REDAKCE]. Nejvyšší správní soud obchází dle žalobce zákon, neboť nejprve vyvěsí neanonymizovanou zkrácenou verzi rozhodnutí bez odůvodnění s uvedením plného jména, příjmení a adresy trvalého pobytu účastníka řízení a po blíže neurčené době je vyvěšena úplná anonymizovaná verze rozhodnutí s odůvodněním, takže kdokoliv může snadno pouhým spojením obou dokumentů získat úplnou neanonymizovanou informaci o rozhodnutí včetně osobních údajů účastníka řízení.
2. Soud I. stupně provedl dokazování spisem Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. [REDAKCE], dále rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2013, č. j. 4 Ads 110/2012-47, ze dne 21. 2. 2013, č. j. 4 Ads 110/2012-46, ze dne 21. 2. 2013, č. j. 4 Ads 110/2012-46, ze dne 22. 3. 2012, č. j. 3 Ads 153/2011-73, ze dne 22. 3. 2012, č. j. 3 Ads 164/2011-73, ze dne 14. 12. 2011, č. j. 3 Ads 122/2011-102, příписy vedoucí kanceláře Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2013, č. j. [REDAKCE] a ze dne 25. 3. 2013, č. j. [REDAKCE] a dále článkem „České firmy stále více hledají zaměstnance přes sociální sítě“, zveřejněným na webových stránkách e-svet.e15.cz.
3. Provedeným dokazováním soud I. stupně předně zjistil, že dne 27. 4. 2015 jak na stránkách Nejvyššího správního soudu, tak i na webových stránkách vyhledávače Google.cz a Google.com, je zveřejněn rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2013, č. j. 4 Ads 126/2012-46. V záhlaví rozsudku je celé jméno a příjmení žalobce. Žalobce je zde dále označen titulem, [REDAKCE] a bydlištěm. Po záhlaví následuje výroková část rozsudku.
4. Žalobce si ohledně jiných řízení, jejichž zahájení u Nejvyššího správního soudu inicioval, u předsedy Nejvyššího správního soudu stěžoval na zveřejňování neanonymizovaných zkrácených znění rozsudků po dobu delší 14 dnů, jakož i na skutečnost, že lze zároveň na webových stránkách dohledat i anonymizovanou úplnou verzi těchto rozsudků. Žalobce upozorňoval, že je tak neoprávněně zasahováno do jeho osobnostních práv. V reakci na stížnosti byl žalobce informován, že v případě, kdy jsou vyhlášeny rozsudky přítomny pouze soudní osoby, Nejvyšší správní soud vylašuje rozsudek vyvěšením jeho zkráceného písemného znění bez odůvodnění, a to po dobu 14 dnů. Rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou takto vylašovány na úřední desce soudu a na elektronické úřední desce soudu. Po 14 dnech by mělo být zkrácené znění rozsudku automaticky staženo. Rozsudek včetně odůvodnění je následně anonymizován a tato jeho verze je zveřejněna na webových stránkách Nejvyššího správního soudu. Již v říjnu 2012 Nejvyšší správní soud nainstaloval na webové stránky soudu automat, který přenesse rozhodnutí na jiné úložiště tak, aby se paměťová stopa dokumentu přerušila a aby tak vyhledávače typu Google neumožňovaly zobrazit dokument, který se již na webových stránkách soudu nevyskytuje.

5. Na zjištěný skutkový stav aplikoval soud I. stupně ust. §§ 1, 2, 13 a 31 odst. 1 a 2 zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád). Soud I. stupně se zabýval tím, zda jsou splněny všechny předpoklady odpovědnosti státu za škodu a uzavřel, že žalobce přes poučení dle ust. § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. nesplnil povinnost tvrzení a povinnost důkazní ohledně vzniku nemajetkové újmy. Soud I. stupně nepřisvědčil názoru žalobce, že vznik nemajetkové újmy se v projednávaném případě presumuje. Vznik nemajetkové újmy se dle judikatury Nejvyššího soudu presumuje toliko u nároků na zadostiučinění nemajetkové újmy vzniklé nepřiměřenou délkou soudního řízení. Existencí odpovědnostního titulu v podobě tvrzeného nesprávného úředního postupu a existencí příčinné souvislosti se soud I. stupně pro nadbytečnost již nezabýval.
6. O nákladech řízení rozhodl soud I. stupně podle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. a v řízení úspěšně žalované přiznal jejich náhradu ve výši 900 Kč.
7. Proti rozsudku brojil žalobce včasným a přípustným odvoláním. Namítal, že v řízení bylo prokázáno, že Nejvyšší správní soud porušil žalobcovo právo na soukromí. Po změně žaloby (se souhlasem soudu I. stupně) se žalobce již domáhal toliko konstatování porušení práva a vznik majetkové škody proto nebylo třeba prokazovat. Nejvyšší správní soud ve věci sp. zn. 4 Ads 126/2012 vyvěsil na elektronické úřední desce zkrácené znění rozsudku s neanonymizovaným záhlavím na dobu delší 14 dnů, dokonce delší jednoho roku, a v rozporu se zákonem porušil právo žalobce na ochranu soukromí. Žalobce navrhoval, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně změnil a žalobě v plném rozsahu vyhověl.
8. Žalovaná ve vyjádření k odvolání opakovala, že k odpovědnosti státu za škodu je třeba kumulativního naplnění tří podmínek, a sice existence protiprávního jednání (nesprávného úředního postupu nebo nezákonného rozhodnutí), vzniku škody a příčinné souvislosti mezi protiprávním jednáním a vznikem škody. Žalobcova tvrzení ohledně vzniku škody zůstala ve zcela obecné rovině. Žalobce nevyklčil, v čem konkrétně měla škoda spočívat, v čem se měla projevit, ani nenabídl k osvědčení existence škody jakékoliv relevantní důkazy. Skutečnost, že v důsledku změny žaloby požadoval satisfakci pouze v podobě konstatování porušení práva, na požadavku kumulativního naplnění tří podmínek vzniku odpovědnosti státu za škodu ničeho nemění. Žalovaná navrhovala, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně jako správný potvrdil.
9. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek dle ust. § 212 a § 212a o. s. ř., včetně správnosti postupu v řízení předcházejícím jeho vydání, doplnil dle ust. § 120 odst. 2 o. s. ř. dokazování anonymizovaným písemným vyhotovením rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2013, č. j. 4 Ads 126/2012-47, a informací o řízení vedeném u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 4 Ads 126/2012, a dospěl k závěru, že odvolání žalobce je důvodné.
10. Doplněným dokazováním odvolací soud zjistil, že v řízení sp. zn. 4 Ads 126/2012 Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 20. 11. 2013 zamítl kasační stížnost žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2012, č. j. [REDAKCE] kterým byla zamítnuta žalobcova žaloba proti Ministerstvu obrany, týkající se trvání žalobcova [REDAKCE]. Dne 20. 11. 2013 byl rozsudek Nejvyššího správního soudu vyhlášen vyvěšením zkráceného písemného vyhotovení bez odůvodnění na úřední desce soudu. Dne 25. 11. 2013 bylo vypracováno písemné vyhotovení rozsudku č. j. 4 Ads 126/2012-47, které bylo vypraveno dne 18. 12. 2013. Dne 18. 12. 2013 nabyl rozsudek právní moci. Dne 2. 1. 2014 byla zveřejněna anonymizovaná verze rozsudku. V záhlaví této verze rozsudku je žalobce označen pouze [REDAKCE] titulem a prvním písmenem jeho jména a jeho příjmení.

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Beránková.

11. Soud I. stupně nepochybil, když na projednávanou věc aplikoval zákon č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád) /dále jen „OdpŠk“/. Právní posouzení věci učiněné soudem I. stupně však již odvolací soud sdílí pouze částečně.
12. Podle ust. § 1 OdpŠk stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ust. § 2 OdpŠk se odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona nelze zprostit.
13. Podle ust. § 13 odst. 1 OdpŠk stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Podle ust. § 13 odst. 2 OdpŠk právo na náhradu škody má ten, jemuž byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda.
14. Podle ust. § 31a odst. 1 OdpŠk bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 citovaného ustanovení se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlídně k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.
15. Soud I. stupně správně uzavřel, že odpovědnost státu za škodu vzniká za kumulativního splnění tří předpokladů, a to existence odpovědnostního titulu v podobě nesprávného úředního postupu či nezákonného rozhodnutí, vzniku škody nebo nemajetkové újmy a existence příčinné souvislosti mezi odpovědnostním titulem a vzniklou škodou (nemajetkovou újmu). Soud I. stupně vedl žalobce postupem dle ust. § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. ke splnění povinnosti tvrzení a důkazní ohledně vzniku škody. Žalobce doplnil, že na něj bylo ze strany blíže neurčeného okruhu osob pohlíženo jako na osobu, která pracovala [REDAKCE] což je jednak obecně vnímáno negativně a dále je takováto informace citlivým osobním údajem. Nesprávným úředním postupem Nejvyššího soudu, který zveřejnil po dobu delší 14 dnů rozsudek ve zkráceném znění s uvedením osobních údajů žalobce a zároveň zveřejnil i anonymizované písemné vyhotovení rozsudku s odůvodněním, tedy v rozporu se zákonem zveřejnil osobní a citlivé údaje žalobce, došlo k porušení práva žalobce na ochranu soukromí a tím i ke vzniku nemajetkové újmy. Označením konkrétních osob, které by žalobci mohly vznik újmy potvrdit, by jenom došlo k prohloubení žalobcovy nemajetkové újmy. Soud I. stupně takovéto vylíčení vzniku nemajetkové újmy neshledal dostačujícím a žalobu zamítl.
16. Stejně jako v případě vzniku škody je poškozený povinen tvrdit a prokazovat i vznik nemajetkové újmy, resp. uvádět skutečnosti, na jejichž základě bude možno podle zákonem stanovených kritérií posoudit vznik a rozsah újmy (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 6. 2011, sp. zn. 30 Cdo 1684/2010).
17. Nejvyšší soud dospěl k závěru, že v případě porušení práva na přiměřenou délku řízení se vychází z vyvatitelné domněnky vzniku nemajetkové újmy, neboť nepřiměřená délka řízení sama o sobě znamená pro poškozeného morální újmu, spočívající ve stavu nejistoty, do níž byl v důsledku nepřiměřeně dlouze vedeného řízení uveden a v níž byl udržován, uvedené však nezabavuje poškozeného žalobce povinnosti tvrdit vznik nemajetkové újmy alespoň v rovině povšechného vysvětlení motivace k uplatňování nároku (srov. stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011,

sp. zn. Cpjn 206/2010, uveřejněné pod číslem 58/2011 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek).

18. Mimo oblast újmy způsobené nepřiměřenou délkou řízení není třeba vznik nemajetkové újmy dokazovat v situacích, kdy je zjevné, že by stejnou újmu utrpěla jakákoli osoba, která by byla danou skutečností postížena, a šlo by tedy o notorietu, kterou dokazovat netřeba (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 3. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2555/2010).
19. Ze samotné povahy nemajetkové újmy, která je dána vnitřními prožitky člověka, plyne, že je vznik nemajetkové újmy prokazatelný jen obtížně. Vznik nemajetkové újmy se proto zpravidla dovodí tehdy, jestliže by jakákoliv osoba ve stejném postavení jako poškozený mohla výkon veřejné moci (nebo jeho absenci) a jeho následky vnímat úkorně. Vznik nemajetkové újmy zpravidla nelze dokazovat, neboť jde o stav myslí osoby poškozené. V řízení se tedy obvykle pouze zjišťuje, zda jsou dány objektivní důvody pro to, aby se konkrétní osoba mohla cítit poškozenou. Jinými slovy řečeno, je třeba zvážit, zda vzhledem ke konkrétním okolnostem případu by se i jiná osoba v obdobném postavení mohla cítit být dotčena ve složkách tvořících ve svém souhrnu nemajetkovou sféru jednotlivce (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 1. 2016, sp. zn. 30 Cdo 2865/2015, a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 2. 2016, sp. zn. 30 Cdo 520/2014).
20. Žalobce se tedy mylí, pokud dovozuje, že mu újma vznikla již samotným porušením jeho práva na ochranu soukromí. V souladu s výše odkazovanou judikaturou Nejvyššího soudu se odvolací soud zabýval tím, zda žalobci nesprávným úředním postupem Nejvyššího správního soudu mohla nemajetková újma vzniknout. V řízení bylo prokázáno, že žalobce dne 26. 2. 2015 (kdy podal návrh na zajištění důkazu) zjistil, že rozsudek ve zkráceném znění s uvedením žalobcových osobních údajů je na elektronické úřední desce stále zveřejněn, že je zveřejněn po dobu delší 14 dnů, dokonce po dobu delší jednoho roku, a to i v době, kdy byla na webových stránkách Nejvyššího správního soudu uveřejněna anonymizovaná verze téhož rozsudku s plným odůvodněním. Řízení před Nejvyšším správním soudem se týkalo žalobcova [REDAKCE]. Žalobce úkorně vnímal zveřejnění jeho osobních údajů a obával se rozšíření informace o jeho bývalé profesi [REDAKCE]. Každá osoba, jejíž osobní údaje a i citlivé údaje by byly nezákonně zveřejněny na Internetu a byly by přístupné neomezenému okruhu osob, by se dle názoru odvolacího soudu cítila dotčena na svém právu na ochranu osobního soukromí, tedy na právu každého jednotlivce rozhodnout se dle svého vlastního uvážení, zda, v jakém rozsahu a jakým způsobem mají být jeho údaje z jeho osobního soukromí šířeny. Právní posouzení soudu I. stupně je tedy nesprávné, neboť žalobcova tvrzení ohledně vzniku nemajetkové újmy byla dostatečná a dle názoru odvolacího soudu jsou dány objektivní důvody pro to, aby se žalobce mohl cítit poškozeným, a proto u žalobce ke vzniku nemajetkové újmy došlo.
21. Podle ust. § 49 odst. 11 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění účinném k 20. 11. 2013, se rozsudek vyhláší ústně, proběhlo-li ve věci jednání a při vyhlášení je přítomen alespoň jeden účastník nebo osoba zúčastněná na řízení anebo veřejnost. Jsou-li při vyhlášení rozsudku přítomny pouze soudní osoby, rozsudek soud vyhlásí vyvěšením zkráceného písemného vyhotovení bez odůvodnění na úřední desce soudu po dobu čtrnácti dnů; den vyhlášení se na písemném vyhotovení poznamená. Tímto postupem je učiněno zadost požadavku veřejného vyhlášení rozsudku. Zkrácené znění rozsudku se vyvěsí na úřední desce soudu (včetně její elektronické podoby). Zkrácené znění rozsudku neobsahuje odůvodnění, obsahuje toliko záhlaví, výrok a poučení o opravném prostředku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2006, sp. zn. 5 As 3/2005).

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Beránková.

22. Za situace, kdy zkrácené znění rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 126/2012-46, bylo na elektronické úřední desce soudu vyvěšeno 20. 11. 2013 a nacházelo se tam ještě dne 27. 4. 2015, tedy po dobu delší 14 dnů (konkrétně po dobu jednoho roku a pěti měsíců), došlo k porušení výše citovaného ust. § 49 odst. 12 soudního řádu správního a dále i ust. § 5 odst. 3 a ust. § 10 zák. č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů. Vzhledem k tomu, že se jednalo o zásah nezákonný (překročena byla zákonná doba 14 dnů), který nesledoval žádný legitimní cíl (požadavku veřejného vyhlášení rozsudku bylo učiněno zadost zveřejněním zkráceného znění rozsudku po dobu 14 dnů), bylo porušeno žalobcovo právo na ochranu soukromí zakotvené v čl. 10 odst. 2 a 3 Listiny základních práv a svobod (ústavní zák. č. 2/1993 Sb.). Porušení těchto zákonných pravidel pak představuje nesprávný úřední postup ve smyslu ust. § 13 odst. 1 OdpŠk, když zde stát prostřednictvím Nejvyššího správního soudu vystupoval jako nositel veřejné moci při jejím uplatňování.
23. Vzhledem k tomu, že výše popsaný nesprávný úřední postup Nejvyššího správního soudu byl podstatnou příčinou, která vedla ke vzniku žalobcovy nemajetkové újmy, neboť bez její existence by škodní následek nevznikl, je v projednávané věci dán i vztah příčiny a následku.
24. V případě ust. § 31a odst. 2 OdpŠk jde o normu s relativně neurčitou hypotézou, vyžadující, aby soud s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti každého individuálního případu sám vymezil okolnosti významné pro určení výše náhrady. Základním vodítkem pro určení vhodné formy satisfakce je podmínka, že se musí jednat o zadostiučnění přiměřené, tedy takové, které poskytne poškozené osobě vhodnou a zároveň účinnou nápravu. Na prvním místě přichází v úvahu poskytnutí zadostiučnění formou konstatování porušení práva jako jedné z forem morální satisfakce. Pokud konstatování porušení práva nepředstavuje samo o sobě postačující a zároveň účinnou náhradu za vzniklou nemajetkovou újmu, je na zvážení soudu, zda nemajetkovou újmu není možné nahradit jinak, či zda je na místě poskytnutí přiměřeného zadostiučnění v penězích. Soud je při úvaze o přiměřenosti formy či výše finančního odškodnění povinen vycházet z úplně zjištěného skutkového stavu a opírat se o zcela konkrétní a přezkoumatelná hlediska, kterými jsou především závažnost nemajetkové újmy a ověřené okolnosti, za kterých k neoprávněnému zásahu do osobnosti fyzické osoby došlo (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 1. 2013, sp. zn. 30 Cdo 2174/2012). Konstatování porušení práva je plnohodnotnou formou zadostiučnění, kterou není na místě žádným způsobem bagatelizovat. Právní úprava stanoví určitá pravidla, podle kterých musí soud (případně již příslušný orgán v rámci předběžného projednání nároku) při stanovení formy zadostiučnění postupovat, a to s ohledem na přiměřenost zadostiučnění vzniklé nemajetkové újmě. Forma peněžité satisfakce přichází do úvahy jako prostředek odškodnění závažné nemajetkové újmy za současného splnění dvou podmínek, a sice že nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jiným způsobem a konstatování porušení práva se samo o sobě nejevilo jako dostatečné. Soud tedy rozhodne o konkrétní formě zadostiučnění podle pořadí určeného v ustanovení § 31a odst. 2 OdpŠk za současného posouzení přiměřenosti zvolené formy zadostiučnění utrpěné nemajetkové újmě (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 12. 2012, sp. zn. 30 Cdo 3076/2012).
25. Po změně žaloby (se souhlasem soudu I. stupně) se žalobce domáhal zadostiučnění ve formě konstatování porušení práva. Tímto požadavkem žalobce je soud vázán. V rámci předběžného projednání nároku u žalované se žalobci žádného zadostiučnění nedostalo. Dle odvolacího soudu je s ohledem na závažnost nemajetkové újmy, která spočívala v obavách žalobce z rozšíření informace o jeho bývalé profesi [REDAKCE] zcela dostačujícím odškodněním právě žalobcem požadované konstatování porušení práva. Odvolací soud proto odvoláním napadený rozsudek soudu I. stupně změnil (ust. § 220 odst. 1 písm. b/ o. s. ř.) a porušení žalobcova práva na ochranu soukromí konstatoval.

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Beránková.

26. Vzhledem k tomu, že odvolací soud napadený rozsudek soudu I. stupně změnil, rozhodl dle ust. § 224 odst. 2 o. s. ř. zároveň o nákladech řízení u soudu I. stupně. V řízení zcela úspěšné žalované náleží dle ust. § 142 odst. 1 ve spojení s ust. § 224 odst. 1 o. s. ř. plná náhrada nákladů řízení, a sice v souladu s ust. § 151 odst. 3 o. s. ř. v podobě náhrady pěti paušálních nákladů za návrh na zajištění důkazu před podáním žaloby, za jednání před soudem dne 27. 4. 2015, za podání žaloby, za účast při jednání dne 5. 9. 2016 a dne 21. 7. 2017 podle ust. § 1 odst. 3 písm. a/, c/ a g/ vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu (dále jen „vyhláška“), každý ve výši 300 Kč dle ust. § 2 odst. 3 vyhlášky.
27. O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud dle ust. § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. Náklady vzniklé v odvolacím řízení žalované představuje v souladu s ust. § 151 odst. 3 o. s. ř. náhrada dvou paušálních nákladů za podání odvolání a účast při odvolacím jednání dne 23. 3. 2018 podle ust. § 1 odst. 3 písm. c/ a f/ vyhlášky, každý ve výši 300 Kč dle ust. § 2 odst. 3 vyhlášky.
28. Náklady vzniklé žalované v řízení před soudem I. stupně a v odvolacím řízení tak činí celkem 2 100 Kč (7 x 300 Kč).
29. O lhůtě k plnění bylo rozhodnuto podle ust. § 211 a ust. § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř.. Odvolacímu soudu je z jeho činnosti známo, že lhůta patnácti dnů odpovídá organizačním podmínkám čerpání peněžních prostředků ze státního rozpočtu, jimiž se žalovaná jako organizační složka státu řídí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání do dvou měsíců od doručení jeho písemného vyhotovení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně, jestliže rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o. s. ř.). Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Praha 23. března 2018

JUDr. Jana Šrédlová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Beránková.